

## PERTINENÇA

Quan l'Alba va veure que el seu poble s'havia esfondrat i que ja no hi era, va sentir un fort impacte al seu pit. Tots els seus records els havia forjat en aquell indret, i ara semblava que s'haguessin esvaït tots.

L'únic sentiment que combatia amb la seva tristesa i ràbia per aflorar era l'astorament. Aquell aparell tan estrany que semblava un plat volador havia aparegut del no res i havia causat una gran destrossa. En Dídac, al seu costat, compartia el seu astorament. Malgrat l'experiència pròxima a la mort que havia patit minuts abans, en Dídac va fer el cor fort i va consolar l'Alba.

La morena, amb els ulls plorosos, va donar les gràcies al Dídac. L'afecte que havia desenvolupat per aquell noi s'assemblava al que sentia per al seu germà petit. Li hauria d'haver presentat, s'haurien avingut molt, si hagués sobreviscut, és clar .

-Gràcies, Dídac, ja em trobo millor- Va dir amb un somriure forçat.

-Saps que sempre podràs comptar amb mai. A més, m'has salvat la vida, sóc jo qui t'hauria d'estar agraint.

En Dídac havia patit moltes burles al llarg de la seva vida pel seu color de pell i perquè era intel·ligent. Semblava que per a alguns el fet de ser blanc i el de ser intel·ligent havien d'anar junts. Com que en Dídac contradeïa aquesta "norma", era objecte de burles i pallisses. Al principi no ho notava, però a mesura que creixia se n'anava adonant.

L'Alba sabia que a ell no l'havia afectat tant la pèrdua de tots els habitants del poble, no hi tenia gaires lligams. De fet, l'única raó que el mantenia allí era el seu afany per tenir una bona formació i ser admirat per tots en un futur.

Els dos veïns, de sobte, van divisar una silueta al cel. Eren aquells aparells tan peculiars, que tornaven. Van córrer a amagar-se, però després del que havia passat cap lloc garantia la seva seguretat.

Per sort o per desgràcia, aquell plat volador va aterrar, i d'ell va aparèixer un ésser que tenia l'aparença d'una dona, amb l'única diferència que la seva pell era d'un verd maragda. El Dídac, innocentment, va exclamar:

-Mira Alba, té la pell diferent, com jo!

L'Alba no va contestar perquè en aquell moment aquell ésser es va apropar. Desprenia una aura perillosa, i semblava que estigués alerta a qualsevol factor. Quan

va arribar a l'amagatall dels dos amics, va disposar-se a acabar amb la vida dels últims residents del poble.

L'Alba i en Dídac, aterrits resaven perquè no els passés res. Semblava que estaven destinats a <sup>mour</sup>, però a l'últim moment, aquella dona va parar. No els va matar, se'ls va emportar a aquella espècie de nau.

Pel que semblava, n'hi havia més com ella, però pel seu posat i per com la tractaven els altres tripulants, ella en devia ser la reina o la que tingués més autoritat.

-Dídac, hem de marxar d'aquí. La nostra vida perilla -Va insistir la noia. Ell no va respondre, restava embadalit inspeccionant aquell lloc. Llavors, la reina es va dirigir a ells, els va confirmar que era la reina, que sabia parlar el català perquè els havia estat investigant.

-Us prometo, nois, que no sóc cap amenaça. Estem aquí simplement per negocis. Mireu, fa molt de temps, la nostra espècie; els *cloròfags*, va habitar aquí, a la Terra. L'únic que volem és reclamar el nostre territori, podeu col·laborar, o no. Vosaltres decidiu

El Dídac i l'Alba no van tenir altre remei que acceptar i unir-se als *cloròfags*. Segons ells, els nens no podien participar en aquestes "negociacions", cosa que els recloïa el dia sencer a la nau, descobrint nous aspectes sobre aquella raça.

En Dídac s'ho passava molt bé allí, més que mai. Però l'Alba sentia que el que estaven fent no estava bé. Havia de marxar d'allí. Va comentar el seu pla de fuga amb en Dídac, però ell va negar-s'hi:

-No ho veus, Alba? Aquí ens tracten bé, aquí ens accepten tal com som. Com ho saps que el bàndol correcte és el dels humans, i no aquest?

L'Alba no aparentava gaire conformitat amb el que acabava de dir. No obstant, en Dídac estava obstinat en quedar-s'hi. Finalment, el pla de l'Alba va quedar oblidat.

Al cap de tres mesos, va arribar la notícia que l'Alba s'havia escapat. En Dídac es va entristir al saber això, però les poques ganes que tenia de tornar amb la raça humana persistien.

Van passar els anys, i cada cop se sentia més *cloròfag* i menys humà. Tanmateix, mai va poder oblidar el rostre de l'Alba, la seva germana gran de diferents pares.

JÚLIA LOZANO BEL ArBAT B

2n Premi BAT